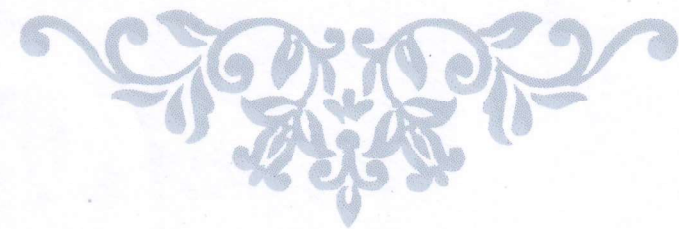

*IN LUMINE TUO
VIDEBIMUS LUMEN*

Overgang

Wij worden in ons gewaar dat, naarmate we ons meer verdiepen in het Kartuizerleven, de Kartuizerwerkelijkheid de eigen werkelijkheid wordt - of de eigen werkelijkheid de Kartuizerwerkelijkheid.

Is dit 'verdiepen' dan tegelijk 'beleven' en dit innerlijk veranderingsproces ondergaan? Of is het God zelf die in ons het Kartuizerleven leeft en ons doet deelhebben aan de immense stilte en eenzaamheid van de gemeenschap?

En waarom kiest God juist ons daarvoor uit, waarom vraagt Hij van ons dat wij ons offeren aan dit allene waaraan leven verloren gaat - totdat als alles wegvalt wij zelf als Kartuizers zullen intreden in Hem?

De laatste deur
was dichtgedaan door
de laatste monnik.
Zijn voetstap
was verklonken.
Restten nog muren
en lange gangen
naar het niets.

**'In het begin
was
het Woord'**

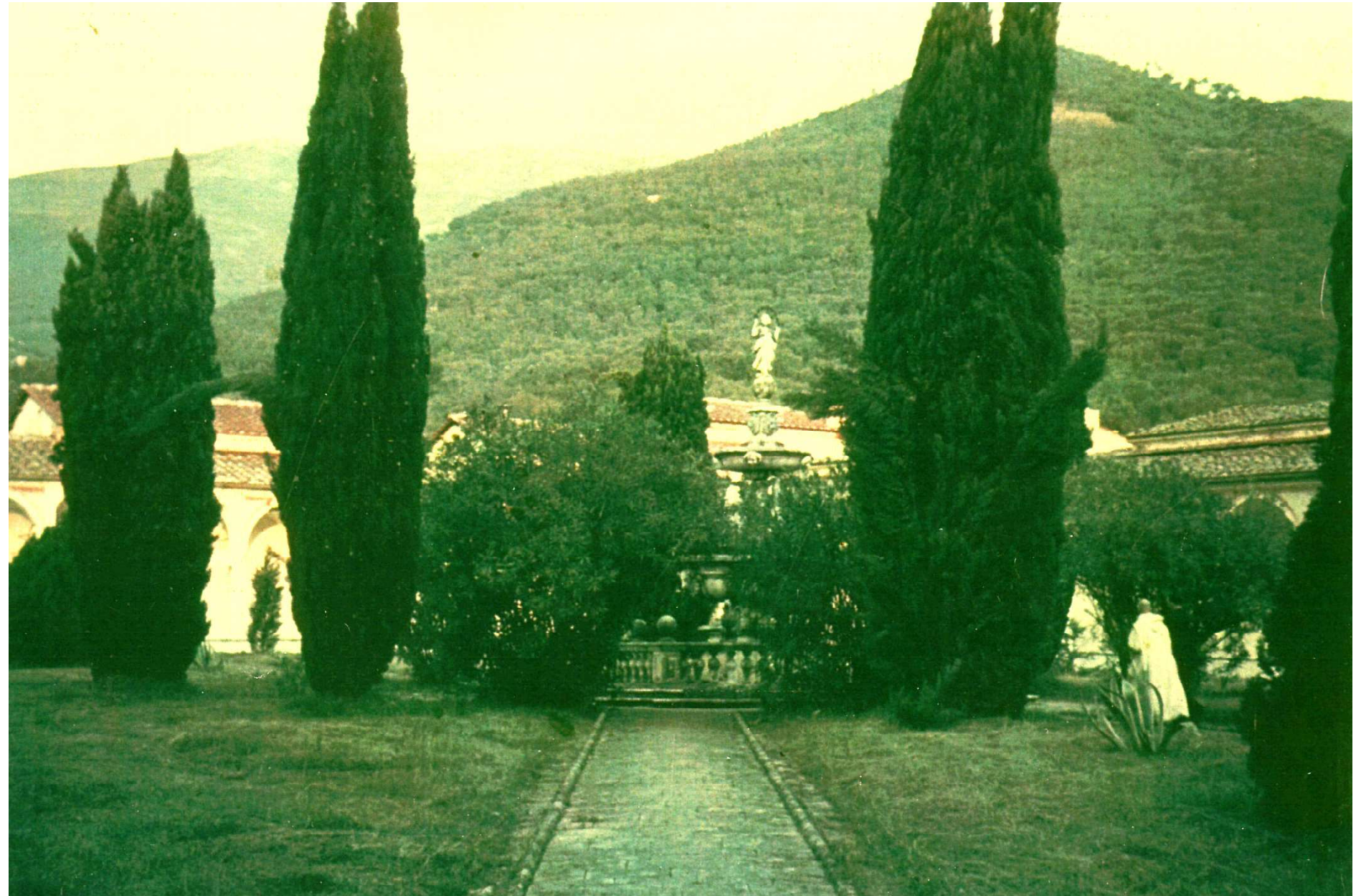
(Johannes 1, 1)

Maar deze stilte
spreekt van stilte.
Hier is gebeden
hier is gestreden
hier is geleden
om God alleen.
Hier is God
mens geworden.

**'Het Woord
is
vlees geworden'**

(Johannes 1, 14)

Zwijgende stilte

O sola beatitudo

In 2009 werd de profetie gehoord verwoord, dat in 2084 de Kartuizers terug zijn in Nederland, wonend in een oud Cisterciënserklooster.

Maar wat kan de waarde zijn van een profetie? Zij kan richting geven aan de loop van de geschiedenis én voorverwerkelijking zijn.

De eind-profetie van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde is de stuwkracht waardoor mensen van alle tijden blijven leven in hoop en verwachting.

Maar zij worden er ook toe aangemoedigd deze droom reeds te realiseren en voor te leven, want profetieën kunnen de toekomst terugplaatsen in de tijd naar het nu.

Spreekt God zich uit in een visioen? Of is het een levenswijze die berust op levenswijsheid, zich uitsprekend over de logica van het hele scheppingsgebeuren?

Schouwend inzicht kan rijpen tot het samenhangend begrijpen, dat de toekomst geschapen wordt door wat ontstaan is in het verleden en zich afspeelt in het heden.

De menselijke geest is in staat de toekomst naar zich toe te trekken. Wat in de geest tot stand komt voegt zich bij het feitelijk gebeuren als daadwerkelijkheid.

Dan wordt wat vooruitgeleefd is eens in de toekomst volle werkelijkheid, omdat het al bestaan heeft in de geestelijke werkelijkheid van de mensheid.

Een ware profetie is niet alleen 'aangevoelde' toekomstwerkelijkheid, maar 'beleefde' werkelijkheid in het nu, waarin de voorwaarden worden geschapen voor de toekomst.

Profetie is zeggen én doen. In het nu wordt verwekt wat in de toekomst wordt geboren. Gedurende heel de zwangerschap is het nieuwe al onderweg.

God heeft van eeuwigheid gedroomd
wat gebeurt in heden en toekomst.
God woont onder de Kartuizers
en gaat hun wegen. Ook de toekomst
is reeds aanwezig onder hen.

De droom van de terugkeer van
de Kartuizers naar Nederland
wordt al werkelijkheid:
vrouwen en mannen gaan leven
als Kartuizers en Kartuizerinnen.

Wat in hoofden en harten van mensen
leeft, wordt werkelijkheid
als het zich verinnerlijkt en
verheft tot een ideaal:
het Kartuizer-ideaal leeft voort.

Weer zullen er mensen zijn
die voor God alleen willen leven.
Weer zal er een Kartuize staan
op Nederlandse bodem.
O sola beatitudo!

In 2084 zal het tweede millennium
van de Kartuizerorde beginnen.
Dan zijn er weer Kartuizers
in Nederland, hetzelfde leven
levend en hetzelfde gekleed.

In de voorliggende 75 jaar
zal er levensbeschouwelijk en
religieus een keerpunt komen:
een wereldwijd verlangen naar
innerlijkheid zal ontwaken.

Dit heimwee naar God als een
allesdoordringende emotie
brengt vanzelf monniken en
monialen voort - en het
Kartuizerleven zal herleven.

Deze profetie berust op
de geleefde werkelijkheid
van 25 jaar Calci-Kartuizerleven.
Dit was een profetische
roep uit de verte.

Calci was profetisch.
Zij die er woonden en leefden
voor en met en om God alleen,
waren ieder voor een deel profeten
van een zekere toekomst.

Calci is niet opgeheven.
Calci wordt verheven tot
noviciaatstijd van het
uiteindelijk intreden...
in Nederland.

Stille afwezigen

Bij een bezoek aan een Kartuizerklooster verwacht je dat de monniken thuis zijn en wonen in hun kluis.

Maar bij de samenstelling van dit album kwamen wij op de verkeerde tijd, onaangekondigd, vergeefs,

want de machtig mooie Certosa di Calci was leeg, onbewoond en ten dele ontruimd. Er was geen enkele monnik meer.

We konden slechts uitgaan van foto's en herinneringen. Geen informatiebronnen meer, geen archiefmateriaal ter plaatse.

Daardoor is dit album zo onvolledig, eenzijdig en beperkt. Sommige vroegere Kartuizers ontbreken geheel en al.

Andere komen hierin veelvuldig en uitvoerig voor, echter niet om hen zelf maar vanwege het totaalbeeld en de entourage.

Toch vertegenwoordigen zij ook de afwezigen, hen die reeds waren verhuisd, overleden of door de tijd weerkeerden.

Geestelijk zijn zij allen hier in beeld, in de geest van hun stille liefdevolle altijddurende aanwezigheid.

En waar zij eens samen waren voor God alleen is nu na hun verstrooiing God alleen.

260 Turend in de verte zie je Montemagno liggen.
Langs het kerkje een doodlopend weggetje de
hoogte in. Bergdorpjes hebben iets eindigs.
Na hen is er niets meer. Dan kijk je vanzelf
omhoog... En dus ook iets oneindigs.

261 Threes kon niet weten dat zij met Jan een
geestelijke weg zou gaan, die zozeer uitging
van en heenleidde tot het Kartuizerleven.

Ook niet dat dit uiteindelijk zou uitkomen
in dit Calci-album.

262 Joseph was op het laatst de enige hollandse
kartuizer nog die er in de Certosa di Calci
rondliep. Er viel duisternis over het land.

Als Kees zou hij opnieuw het licht tegemoet
treden maar met een Kartuizerhart.

265 En toen mochten bezoekers nog de Scheve Toren
inklimmen tot aan de nok.

267 Nog is het Citroenboompje groen
tussen de laatste rode Rozen.

